

FN betegner de 48 lande som »the least developed countries«, LDC. Landene har en samlet befolkning på godt 600 millioner mennesker svarende til 10 pct. af Jordens befolkning. Vi taler om lande, hvor befolkningen må klare sig for mindre end 2 dollar om dagen, hvor den gennemsnitlige levealder er 50 år, og hvor halvdelen af befolkningen hverken kan læse eller skrive. Økonomisk er landene kendetegnet ved en lille erhvervsfrekvens, begrænset indenlandsk opsparring, som igen hæmmer investeringer og økonomisk vækst. Den lave vækst sammenholdt med stigende rentebyrder betyder samtidig, at landene er stadig mere afhængige af Vestens nådsensbrød. I dag tegner der sig derfor et nedslående billede af de fattigste landes situation. Men det bør kunne ændres. Det skal ændres.

Et væsentligt punkt på FN's konference i maj handler derfor om, hvordan vi under hensyntagen til en bæredygtig udvikling integrerer de fattigste lande i verdensøkonomien. Bæredygtighedsbegrebet handler om fordeling mellem nulevende og fremtidige generationer. Der er tale om en helhedsopfattelse, hvor økonomisk, social og miljømæssig udvikling sidestilles. På alle tre punkter er de fattigste lande havnet i en ond cirkel.

Miljømæssigt, fordi befolkningernes daglige kamp for at få opfyldt de basale behov fører til rovdrift på landets ressourcer, som på sigt kommer både landene selv og resten af verden til skade. Det samme gør sig gældende socialt og økonomisk. En eksplosiv befolkningstilvækst sammenholdt med koncentration af indkomsterne hos nogle få og en produktion baseret på primærprodukter overlader ikke megen velfærd til fremtidige generationer.

Hvis udviklingen skal vendes i bæredygtig retning, skal fokus rettes mod effektivisering af bistanden, nye handelstiltag og initiativer, som bringer kapital og investeringer til landene. Derimod skaber vi ikke en bæredygtig udvikling ved blot at donere flere penge til landene. Tværtimod, bæredygtighed handler også om på sigt at kunne stå på egne ben, at have en selvbevarende økonomi.

Et skridt handler derfor om at lette gælden til landene. Gældsbyrden skal fjernes for at løfte landene ud af gældsfælden, for at frigive midler i landene, som i stedet for kan investeres og generere vækst og udvikling. Gældsafgivelsen skal følges op af et krav om gode politikker, specielt Verdensbankens analyser peger på, at gode førte politikker i modtagerlandene er nødvendige,

hvis gældseftergivelsen og ulandshjælpen skal gøre en forskel.

Gode politikker er et vidt begreb. Helt basalt drejer det sig om at sikre, at midlerne, som vi frigør i modtagerlandet, enten ved at give bistand eller ved at eftergive gælden i landene, ikke bliver brugt på militærbudgettet eller går til magt-eliten.

Det handler også om stille krav til menneskerettigheder, demokratisering og fattigdomsbekæmpelse og en fornuftig økonomisk politik, krav, som ligger helt i tråd med strategien i »Partnerskab 2000«. Dermed ikke være sagt, at vi skal trække alle vestlige værdier og normer ned over hovedet på landene, men vi må sikre os, at gældsafgivelsen i videst muligt omfang kommer hele befolkningen til gode.

Fokus i den fremtidige udviklingsstrategi skal desuden rettes mod virkemidler, som sigter mod eksportindtægter og udenlandske investeringer i landene. I dag går det desværre den forkerte vej. Kun 4 pct. af den langsigtede kapital, som strømmer til ulandene, når i dag de fattigste lande. Det skal ændres.

Erfaringer fra lande på et højere udviklingsstadium viser jo, at netop tilførsel af udenlandsk kapital og ekspertise er nødvendig for at kickstarte en spinkel økonomi i den rigtige retning. Ligesom udenlandsk kapital er nødvendig i forhold til at trække landene op af fattigdomsfælden, er det på samme måde vigtigt at give landene adgang til vore markeder.

Europa-Kommissionens beslutning om at udskyde de fattige landes adgang til EU er yderst beklagelig set med konservative øjne og vil svække intentionerne om at indlemme dem i den globale økonomi, ganske som udviklingsministeren også var inde på.

Danmark skal fortsat presse på for at få de øvrige lande med til at yde en bedre ulandsbistand og for at få de rige lande til at leve op til FN's målsætning om en ulandsbistand på 0,7 pct. af landenes BNI.

Fra dansk side må der også presses på, f.eks. i WTO-regi, for at få ophævet de handelsrestriktioner, som ulandene oplever. Det må også være et mål med de næste forhandlinger, som skal finde sted i Qatar.

Så vil jeg lige med formandens tilladelse komme med en kort kommentar: Vi kan ikke støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat af regeringspartierne. Og jeg er meget ked af at måtte sige, at vi ikke kan støtte det. Jeg forstår heller ikke, at man ikke fra regeringspartierne side